

Nazwa miejscowości typu kulturowego dawniej Siedlec – do siedliska, gniazda, siodła.

Dzieje tej miejscowości wiążą się przede wszystkim z historią zboru ewangelicko-reformowanego. Najstarsza wzmianka o Sielcu pochodzi z 1579 r. kiedy to wieś należała do kasztelana żarnowskiego Andrzeja Gołuchowskiego, który był związany z małopolską reformacją. Również kolejny właściciel Sielca to zwolennik nowego ruchu religijnego. W XVII w. Sielec przejęła rodzina Dębickich, wyznania ewangelicko-reformowanego, którzy opiekowali się miejscowym zborom. Stopniowo zyskiwał coraz wyższą rangę wśród protestanckich świątyń, kiedy parafię sielecką prowadził Daniel Stephanus. Po śmierci Stepheus'a zbór przeżywał kłopoty personalne, aż do przybycia Samuela Cienia, który prawie 20 lat pracował w Sielcu. W 1758 r. Stanisław Dębicki sprzedał dobra Łubnice (do których należał Sielec) księciu Augustowi Czartoryskiemu właścicielowi Staszowa i okolic. Mimo że ten był katolikiem zbór nie stracił na zmianie właściciela. Do Staszowa w tym czasie przybyli z Niemiec specjaliści z branży włókienniczej, żeby zająć się manufakturą sukienniczą księcia Czartoryskiego, a że byli ewangelikami Księciu na rękę było istnienie zboru sieleckiego. Sielec w czasach Czartoryskich stał się czołowym ośrodkiem wyznania ewangelickiego. Tu w 1777 r. odbył się uroczysty synod unijny. Sieleckiej świątyni pomagał też następny właściciel dóbr staszowskich Artur Potocki, który osiedlił niemieckich kolonistów w Oglądowie i Niemścicach. W pierwszej połowie XVIII wieku staraniem dębickich, powstał zbór. Akta synodu w Chmielniku wymieniają Mikołaja Dębickiego i Joachimową Dębicką jako dobroczyńców.

W 1827 roku było 20 domów i 183 mieszkańców. W 1840 r. do zboru w Sielcu należało 330 osób dorosłych z różnych miejscowości – w tym ze Staszowa prawie 70. Do bardziej znanych pastorów sieleckich należeli: ksiądz Adolf Szefer i jego syn ks. płk. Kazimierz Szefer- ostatni duchowny zboru i generalny (ewangelicki) kapelan Wojska Polskiego, zmarły w 1939 r. i pochowany na cmentarzu sieleckim.

Dziś w Sielcu po kolonistach niemieckich zachowało się kilka charakterystycznych budynków mieszkalnych i gospodarczych oraz zbór-obecnie kaplica rzymsko-katolickiej parafii w Koniemłotach. Na koniec 1999 roku w Sielcu mieszkało 406 osób, w 2006 mieszkało 420 osób, w 2012 roku mieszkało 438 osób, a na koniec 2015 roku mieszkało 431 osób.